

Osmanlıda Kısmi Bir Etkin Hafıza 13

– Bayram KAYA · 02 Temmuz 2018

Yehova; El sahipliği olan ilk kişisi ilişkileri, oligarşi ilişkili sahiplik olmakla belirtmenin söylemiydi. Elohim de "adaletin ihlaline, bayağların kayırılmasına hayır!" diyordu. Yani oligarşi içinde olmakla ezilenleri, ezenlere karşı, ezilen diliyle ifade etmenin mana biçimiydi.

Kolektif yapı içinde Elohim ortaya çıkamazdı. Elohimce düşünce El monarşini insanın içinde sahiplere karşı sahipliği olmayanların mana duygusu olarak belirir. Ancak Elohimce mana belirimi, El'in kuruluş dönemi içinde aktif değildir. Yani El monarşini inşa içinde Elohimce duygular belirse de El monarşini inşa tamamlanmadan, Elohimini oluş aktif olarak ortaya çıkamazdı.

Örneğin ilk çok katlı apartman katları dikilirken "kolektif yaşamlı sosyal alanlar ve iştiraki mülkiyete katılım sorunu" belirse de inşaat bitene kadar bu sorun aktif değildir. Çünkü "kolektif yaşamlı sosyal alanlar ve iştiraki mülkiyete katılım sorunu" bitmiş sürecin kullanım sorunudur. Bu sorun ancak inşası biten apartman yaşamı içindeki sürecin sorunu olacaktır. Ortak (iştiraki) yaşamlı sosyal sorun ve ortak mülkiyet sorunu apartmanın bünyesi inşa olana kadar gölgede kalan sorun olarak aktif olamayacaktır.

El, "ekseninde El olan tekil alan içindeki" kişi sahipli manadır. Yehova, oligarşi içinde kişi sahipli mana sentezidir. Her ikisi de düşünce tamahı içinde beliren insanın duygusudurlar. Ve kişi sahipli şahıslar kendi düşüncelerini hem mana ettiler hem de anlamı edilen mana üzerinde kişiler kendi düşüncesini El'e ve Yehova'ya söylediler. Oysa Elohim ezilenlerin duygu ve düşüncelerini, baskın olan Yehova'ya söyletiyordu. Yani Yehova'nın karşı uçta belirmesiydi.

Bu nedenle bir mana anlaması ve bir mana dili anlatması olan El, Yehova ve Elohim insan biçimlidirler (antropomorfizm). El ilk mülkiyet ilişkisinin mana dilidir. Yehova Eksen çağı içindeki yeryüzü tevhidine doğru eğilim olan oligarşi diliydi. Yehova bir kavmiyetin dili olmakla birlikte, acıyan merhamet eden mana dili de olmakla, Yehova çoklukta tekliğin tevhit mana anlayışıdır.

Yine bu nedenle antropomorfist (insan biçimli) bu mana içinde kişiler, "efendi olmanın insan tipini oluşan mana biçimini" bulmakla Yehova'yı söyleyecektiler. Köleler de insan biçimli bu mana içinde "kul oluşun ve kimi kes de Yehova'ya karşı dirençle oluşun insan tipini" Elohimini mana içinde bulacaktı. Ve Elohim ile de bu insan tipini söyleyecektiler.

Yehova manası içindeki söylemler bazen kölenin efendiye biat etmesi; taat ve itaat içinde bulunması ve efendinin köleye lütfetmesi gibi birbirine denk gelen karşılaşmalarla süreç nötr(vecdi) olacaktı. Bazen Spartaküs olup efendide hakkını arayan, köle olmaya direnen ezen-ezilen ikileme çatışacaktı.

"Benden önce hiçbir El olmadı.

Benden sonra da olmayacak.

Ben, ben olanım, Yahova'yım.

Benden başka kurtarıcı yok" diyordu Yehova İşıya'nın ağzında. Yehova oligarşini tanınma olarak bu söylemle ortaya çıkıyordu.

Bu tanınma ve ezen ezilen ikilemli çatışma içinde İşıya gibi aristokrat efendilerden gelen apilu ile Amos gibi ezilenler içinde gelen çoban bir apilu (peygamber), size ahlakınızı söyleyecekti. Bu ahlak içinde El giderek kendisine tapılmasına izin verilen bir mana olacaktı.

Yehova " tapılacak olan benim" diyecekti. El böylece kişi El'i olmaktan çıkacak ve kavminin saygılayıp taptığı Yehova'ya dönüşecekti. Böylece El asıllı Yehova kavimin ya da kavimlerin El'i olacaktı.

El gibi Yehova gibi Nemrut gibi yönetenler de sizlerin iş çalışması olarak; emek gücü çalışması olarak kayıp ettiğiniz eşek üzerinde, sahipliği olan kişilerdi. Dahası bunlar, kaybedilen bu tür üretim gücü sahipliği üzerinde size iş veren efendilerdi! Rızık veren veli nimettiler!!! Ne diyorlardı "yolu köprüyü biz yaptık. Bizden önce var mıydı? Gözünüzü toprak doyursun..." Şükretseniz ya, demeye geliyordu.

Ortak miraslı üreten yapı içindeki kişilerin tamahı, El mana anlayışı içinde böyle yansıyordu. El manalı mücadele tarihi içinde oluşan bu tür denge ve dengesizliklerin sonunda sistemin beyleri, efendileri, büyükleri dönem dönem size seçtirmenin lütfu içinde olurlar!

Bu seçme seçilmelerle bile temel çelişki olan "sömürü düzeni" hiç ortadan kalkmaz. Kader, şans talih olarak kalırlar. Efendiler üretim gücü sahipliği ile ve yapay bir sıcak para gücü ile ürkek para dedikleri tuzak oyunların akıl dışı söylemleriyle, ezilen ve bilmezi olan kaderci kişileri zom ederler.

Böylece kişi üretim hareketine, tarihi hafızasına, kendisine, toplumuna yabancılaşır. Efendiler bu illüzyonla sistemi hep kontrol ederler.

Ne diyordu El; "biz kiminize rızktan çok verdik. Kiminize rızkı kıstık, kıt verdik. Kiminizin rızkını da tümünden kestik. Nasipten hiç vermedik. Sizi bunlarla sınıyoruz!" diyordu. Yönetenler tıpkı El gibiydi. Sömürü çevrimi gereği yönetenler kitleleri bol verilen rızk söylemi gibi, kıt verilen rızk söylemi gibi ve hiç verilmeyen rızk gibi sahipliklerle yoksulluğu derece derece yapının içine yayarlar.

Bunlar üst gelir grubudurlar. Alt gelir grubudurlar. Orta gelir grubudurlar. Ya da açlıktır. Açlık sınırıdır. Yoksulluktur. Yoksulluk sınırıdır. Veya refahtır. Refah payıdır demekle onlarca gelir grubu icat ederler.

Seçimlerde de yarattıkları bu yoksulluğa seslenirler. Bunlar yönetir oldukları dönemler içinde size kaybettirdiği eşeği, kısmen ek gösterge olarak; kısmen iki bayramda iki maaş olarak, kısmen artan

refahtan pay alan adil paylaşım olarak buldururlar.

Kuru ekmek yiyene bedava kek verme olarak; vaat ederler. İthalat cenneti ile yok ettikleri falanca flanca sektörlerdeki zaafı sübvansede edici destekleri vermek gibi söylemlerin ad ve namı altında sizin özlemlerinizi size vaat ederek, iktidara gelirler. Siz de bu vaatlerin kısmen gerçekleşmesinin sefası içindeyken yapılacak olan emisyonlara (geri dönüşlere) kadar kısmen rahatlarsınızdır.

Sizin kısmen de olsa, refah içinde olmanız; muhtaçlıklarınızı sömürüp sizi yöneten sınıfın zararınadır. Egemen sınıf verilen kısmi refahı, yönetenlerin üzerine koydukları vergi, yüksek faiz rantı eliyle ya da karaborsa, stok, kredi yokluğu, finansman sıkıntısı, sıcak para kaçıışı gibi emisyon yapan müdahaleler içinde, verileni geri elinizde alırlar.

Biliyorsunuz refah sizin size vaat edilen kayıp eşğinizdi. Vergi şu bu diyerek kısmi refahı elinizden alırlar. Yine büyük oranda şişirme ihaleler yoluyla refahı elinizden alırlar. Şişirme ihale ile görülecek işlere devlet veya alınan vergiler garantili hasta sayısı, yolcu sayısı, araç geçişi sayısı, öğrenci sayısı gibi hazineden yapılan teşviklerle, kısmi refahı elinizden geri alırlar. Ki çalışmaya hazır muhtaçlar olarsınız.

Her seferinde tekrar tekrar kaybedeceklerle damağa sürülen bir parmak balı (refahtan payı) siz yeniden kazanmak için üç beş mislisini çalışırsınız. Efendilerin üreten sürece müdahale enstrümanlı dümenleri pek çoktu. Teknik teknolojik kazanım içinde ortaya konan kısmi refahı ve vaadi enflasyonla elinizde alırlar. Bu da yetmez. Bu kes alım gücünün düşürülmesiyle refah payları elinizde alınır.

Elinizdeki kısmi refahı ve sahipliği o tür yollarla elinizde alamıyorlarsa, refahınızı işsizlikle tükettirirler. Borsa düşmesi ile refahı elinizde alırlar. Dövizi yükseltir alırlar. Dövizi düşürür alırlar. Bunlar yetmez ise dolaylı-dolaysız vergilerle alırlar. Bu gibi yol ve yöntemlerin tümü üretim ilişkisi olmamakla; tümü sömürü aracı olan enstrümanlardır. Bu tür emisyon yapıcı enstrümanlar görece refahı elinizde alırlar. Sizi emre amade kılacakları, en az doyma ile size en az refahı veren muhtaçlığın içiyle sizi imlerler.

El mantıklı toplumlar, mülkü olup çalışmayanları; mülkleri üzerinde çalışanlarla tümleyen bir yapıydı. Bu nedenle El mantıklı sistem, geçmişte olmayan akıl dışı söylemler içindedir. "Rızkına, kaderine razı olma" gibi söylemler bu türdür. El mantıklı bir söylemi, kişi ile kişinin kolektif düşüncesinin arasına sokan yabancılaştırma illüzyonuyla sizdeki kolektif hafıza sıfır olmaktadır.

Silinen kolektif hafıza yerine kişiler hafızasının içine köleci çevrimin mana anlayışı olarak, "herkes nasibini yer" anlayışı konmuştur. Kişi toplum ilişkisi üretim hareketi yerine nasiple belirlenmiş bir bilinçsizliktir. Kişi neden nasibini yiyor? Çünkü yiyen karşısında yiyemeyen vardır. Ortak miraslı kolektif içinde herkes yiyordu.

Kolektif yapı içinde köleci yapıya geçince yiyenler yanın da yiyememekle, yiyeceği (mülkü) olana

çalışacak olanlar ortaya çıkmıştı. Binlerce yıllık bu söz; bu telkiniyle herkesin yediği sisteme karşılık yeni sistemde yiyenlerin karşısında yiyemeyenleri meşrulaştırmakla eski bir hafızayı unutturdu.

Yani bu söz karşısına göre söyleniyordu. Şimdi olup biteni önceye kıyasla söylüyorlardı. Bir önceki sistemde olmayan nasip; şimdiki sistemde ana temaydı. Yeni köleci sistemi meşru etmeyi şifreleyen bir söz olmanın kodlarını taşıyordu. Mülkün sahibi kişi bunu diyordu. Yani gerçekte sizin aranızda Ali Cengiz oyunları girmişti.

Ortak miraslı üreten yapı içinde kimse size "herkes rızkını yer" demiyordu. Böyle diyecek olmayı yansıma yapacak şartlar ortada olmadığı için bu söylem kimsenin aklına gelmiyordu. Böyle demek kimsenin de haddine bile değildi.

Ortak mirastan sapıyordunuz. Ortak miras üzerindeki kişi, kendi kişi benci fantezi düşüncelerini söyler. Bunu dinleyenlerden kimileri bu söylemi alan içinde duygusala bağlayıp, fantezi olan kişi sahipli manayı totem kardeşiniz ya da ittifak kardeşiniz olan birine veriyordunuz. Ya da bu fanteziyi mahsusçuktan oynuyordunuz. İlahi yoldan ayrılmıştınız. İlahın yolunu şaşırmış El sahipli vaadin tamahındaki vaat çocukları olmanızın sonucu da; bugünlere gelen süreç olacaktır.

Gerçek üretim içindeki kişi, ortaklığın ortaya koyduğu her bir ortak mirası ne oluşturabilirdi. Ne de ortaya koyabilirdi. Ne de oluşturup ortaya koyamadığı milyar dolarlık değerlere "fiyat üzerinden" sahip olabilirdi. Ancak bu sömürü ve zor kullanmayla olasıdır.

El mantığı her seferinde size kaybettiren süreçlerle olması üzerinde, günümüze gelmişti. Bencilik üzerindeki hoşlanışı dümenlerle ortak mirasa sahip çıkmış; mülk hakkı diye size çalışmalarınızı ve emek gücünüzü kaybettirmişti. Günümüzde de aynen sürmektedir. Müteşebbis hakkı, yatırımcı hakkı. Girişimci ve ticaret kâr payı. Hizmet kâr payı. Aracı komisyonu. Amortisman gibi kata küllilerle sürer.

Bunlar külliyen katakullü ve kumpastırlar. Bu katakulliler sömüren sistemin birbirine bağlı ardışık gerektirmeleridirler. Örneğin atalarımız ilk kes tarım yaparken; üretim hareketini başlatırken bu üretimin gereğidir diye kimse bu ilk atalara amortisman adı altında öküzü, sabanı, orağı, tırmığı, kazmayı, çapayı, çalışanı vs. garanti etmiyordu. Üretim hareketi her gün yeniden ve yeniden üretme ve tüketme gibi kendini organize ve re organizeydi. Yani amortisman da üretim hareketinin kendisiydi

El geçmiş kolektif hafızadaki üreten emek ilişkilerine; rızk, nasip dediği bu sözcüklerle süreci kararttığı ile kalmıyor; rızkları, nasipleri ben verdim diyerek süreci daha da karartıyordu. Bunlar benim takdirim vs. demekle üreten süreci tümünden anlaşılmaz yapıyordu. Ama sigortasız çalışan, güvenlik önlemlerini garanti ve amorti etmeyen işverenler; kendi iş alanını devlete garanti ve amorti ettiriyorlardı.